

תת"ע 2269/02/21 - זוארץ משה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 2269-02-21 מדינת ישראל נ' זוארץ משה
תיק חיצוני: 11152028061

כבוד השופט שי שלהבת	בפני
זוארץ משה	מבקש
ע"י ב"כ עו"ד גינסברג	
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דהן	נגד
	משיבה

החלטה

רקע וטיעוני הצדדים

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן כנגד המבקש.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום בגין אחיזה או שימוש בטלפון בעת נהיגה וזאת בניגוד להוראות תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961. בהתאם לאמור בכתב האישום בוצעה העבירה ביום 9.8.20 בשעה 7.45, בק"מ 7.7 מדרום בכביש 20.

ביום 22.3.21, נדון ענינו של המבקש והוא הורשע בכתב האישום על סמך הודאתו בעובדות כתב האישום. במסגרת טיעוניה לעונש, ציינה ב"כ המאשימה שלחובת הנאשם 89 הרשעות קודמות מהן 13 בעשור שקדם לדיון. כן מסרה ששוחחה עם הנאשם אשר בחר להודות ולטול אחריות ועתרה להטלת קנס ופסילת רישיון נהיגה מותנית לפי שיקול דעת בית המשפט. המבקש ביקש להתחשב בו בהתבסס על נסיבותיו האישיות והעובדה שרישיון הנהיגה משמשו לצורכי פרנסתו.

בגזר דינו הטיל המותב בדיון, כבוד השופט אריה זרזבסקי, קנס בסך 750 ₪ ופסילה "מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודש וזאת על תנאי למשך שנה".

בהמשך פסק הדין צוין כי קיימת זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך תקופה של 45 יום.

במסגרת הפרוטוקול לא נרשמה הערה לפיה בית המשפט אינו מחויב בקבלת הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים.

ביום 25.6.23, הגיש המבקש באמצעות בא כוחו בקשה לביטול פסק הדין או עיכוב ביצועו. דיון בבקשה נקבע על ידי ליום 20.7.23 ובמועד זה נשמעו טיעוני הצדדים.

ב"כ המבקש טען בבקשתו הכתובה וכן בטיעונו בע"פ כי המבקש סבר במהלך הדיון בעניינו שהוסכם על תיקון כתב האישום שהוגש נגדו לעבירה ללא נקודות ולאור זאת הסכים ליטול על עצמו עונש של פסילה מותנית. כן הדגיש את העובדה שהמבקש עצמו הגיש בקשה להישפט בגין העבירה שיוחסה לו, את נסיבותיו האישיות ואת העובדה שבידו טענות כבדות משקל כנגד עצם הרשעתו. לגישת ב"כ המבקש, נגרם לאחרון עיוות דין. לגרסת ב"כ המבקש קיבל האחרון ביום 4.6.23, הודעה כי עליו לשאת בתקופת פסילה ארוכה כשלהבנתו, נובע הדבר מהרשעתו בתיק זה בעבירה המקורית שיוחסה לו בכתב האישום.

המבקש מסר בדיון בפני כי במסגרת הדיון שנערך בעניינו בשנת 2021, מסרה לו התובעת שנכחה באולם כי תערוך עימו הסדר לפיו "לא יהיו לך נקודות ותקבל קנס". לדבריו במהלך התקופה שחלפה, שתי בנותיו עברו ניתוחי גב ודברים אחרים, מלבד פסק הדין, לכדו את תשומת ליבו. לשאלת המותב לגבי דברי התובעת בפרוטוקול הדיון שנערך בעניינו לפיהם בחר להודות ולקחת אחריות, מסר המבקש "בשבילי מה שהיא אמרה שהיא מורידה לי את הניקוד אני לא יורד לעומק המשמעות היחידה שהבנתי שלא יהיה לי ניקוד".

ב"כ המשיבה, התנגד לבקשה תוך שהוא מצוין כי בחלוף למעלה משנתיים ממועד הדיון בעניינו של המבקש, לא ניתן לשחזר את מהות השיחה בינו לבין ב"כ המאשימה דאז, הקנס שהוטל על המבקש נמוך מקנס המקור בגין העבירה בה הורשע כך שלא ניתן לומר שהוטל עליו עונש המקור בגין העבירה שיוחסה לו וכי פסק הדין בעניינו של המבקש הינו חלוט בעוד שהבקשה סותרת את כלל סופיות הדיון באופן שקבלתה תביא להגשת בקשות דומות כדבר שבשגרה.

לעניין הבסיס המשפטי לבקשה, סבר ב"כ המשיבה כי אינה עומדת בהוראות סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי, [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "סעיף 153" וה"חסד"פ" בהתאמה).

לגישתו, מאחר ואין מדובר בפסק דין שניתן בהיעדרו של המבקש, הרי שעניינו אינו נכנס בגדרי סעיף 130 לחסד"פ וחלות עליו העילות הנקובות בסעיף 153 לחסד"פ שבשלושתם לא עומד המבקש. העילה הראשונה הנוגעת לכשל בייצוג, אינה מתקיימת היות והמבקש ייצג את עצמו; העילה השנייה הנוגעת להודאה שלא ניתנה באופן חופשי ומרצון אינה מתקיימת אף היא במקרנו והעילה השלישית של רצון כן להגיע לחקר האמת אינה מתקיימת לאור האמור בפרוטוקול הדיון שבפני. אליבא דה ב"כ המשיבה, ביטול פס"ד על פי האמור בסעיף 153 לחסד"פ אינו אפשרי במקרה של פס"ד חלוט שחלפו שנתיים מיום נתינתו.

בתגובתו סבר ב"כ המבקש כי היה בידי המשיבה לבחון עם באת כוח התביעה בדיון שנערך בעניינו של המבקש, את תוכן הדין והדברים שנערך בינה לבין המבקש, דבר שלא נערך. כן צוין שפעמים רבות הוא נשאל על ידי נאשמים שהגיעו להסדר עם המשיבה היכן ניתן לראות בפרוטוקול את תיקון כתב האישום ושההסדר כפי שהבין אותו המבקש נערך רבות בבית משפט זה. לעניין העילות הנובעות מסעיף 153 לחסד"פ סבר ב"כ המשיבה לעניין הכשל בייצוג, כי דווקא מאחר והמבקש לא היה מיוצג, היה על ב"כ המשיבה לספק לו הסבר טוב יותר; לעניין כנות ההודאה, סבר ב"כ המבקש שזה הגיע להסדר בו חפץ אך לא הובן ע"י ב"כ המשיבה בדיון ולגבי חקר האמת שמטרת הדיון המתקיים בבקשה להגיע לחקר האמת.

ב"כ המשיבה סבר בתגובה שלא ניתן לשאול תובע המטפל במאה וארבעים תיקים בשבוע, לגבי תיק מסויים שנדון לפני

שנתיים וארבעה חודשים. לשאלת המותב, מסר שקיבל את שחזור התיק אך לא קיימת בו התייחסות ו/או תרשומת פנימית לגבי הגעה להסדר.

המבקש תיאר בדבריו האחרונים את נסיבות האירוע נשוא כתב האישום וציון שגם במועד הדיון אינו מבין את דברי ב"כ המשיבה.

בסיום הדיון, יידעתי את הצדדים שהחלטה בבקשה תינתן באמצעות מערכת נט המשפט.

דיון והחלטה

עיון בבקשה מעלה שהסעיף הרלוונטי לדיון בה הנו סעיף 153 לחסד"פ, הקובע כדלקמן:
153. (א) הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו.

(ב) התיר בית המשפט לנאשם לחזור בו מהודייתו אחרי הכרעת הדיון, יבטל בית המשפט את הכרעת הדיון במידה שיסודה בהודיית הנאשם ויחדש את הדיון אם הדבר מתחייב מן הנסיבות.

את יישום הוראות הסעיף האמור ע"י בית המשפט העליון ניתן ללמוד מדבריו בעת האחרונה של המשנה לנשיאת בית המשפט העליון כבוד השופט פוגלמן במסגרת מח 3832/22 מוהנד חלוף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.4.2023).

" הוראת סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובעת כי נאשם רשאי לחזור בו מהודאה ברשות בית משפט, שתינתן "מנימוקים מיוחדים שיירשמו". לפי הלכות בית משפט זה, נימוק כאמור מתקיים "בנסיבות חריגות, בהתקיים פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי ובהבנתו של הנאשם את משמעות הודייתו, או אם ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה" (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577 (2002); כן ראו: עניין שקיראת, פסקה 5; עניין כהן, פסקה 5; מ"ח 6966/20 עבדה נ' מדינת ישראל, פסקה 2 [פורסם בנבו] (24.11.2020); מ"ח 6255/17 ביטרן נ' מדינת ישראל, פסקה 12 [פורסם בנבו] (28.11.2017)). במסגרת שיקוליו של בית המשפט להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו, עליו ליתן את הדעת גם לעיתוי בו מתבקשת החזרה מההודאה..."

דוגמא נוספת למדיניותו של בית המשפט העליון בבקשות מהסוג שבפני ניתן למצוא במסגרת ההחלטה שניתנה ברעפ 8235/17 חסן מוחמד אבו סאלח נ' מדינת ישראל- ועדה מקומית לתו"ב מעלה חרמון (פורסם בנבו, 4.1.2018)

"מפסיקתו של בית משפט זה עולה, כי כדי שתתקבל בקשה לחזור מהודאה, על המבקש להוכיח התקיימותן של נסיבות חריגות במיוחד, כגון: אי הבנתו את משמעות הודאתו, או אי הבנה של משמעות הסדר הטיעון (ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.06.2013); ע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.01.2011);

רע"פ 6512/16 המאירי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.11.2016).

במסגרת עפ 6349/11 גנס שניידר (נשימוב) נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.6.2013) (להלן: "עניין שניידר"), התייחס בית המשפט העליון גם למשמעות עיתוי הגשת הבקשה לחזרה מהודאה.

כבוד השופט מלצר קבע:

"ביחס לתקופה שלאחר מתן גזר הדין (לרבות בשלב הערעור), ההלכה היא כי כדי שתענה בקשת נאשם לחזור בו מהודאתו, עליו להוכיח את התקיימותן של נסיבות חריגות במיוחד, כגון (ואין מדובר ברשימה סגורה): אי-הבנתו את משמעות הודאתו, או את משמעות הסדר הטיעון (בין היתר, על רקע של היעדר ייצוג משפטי); היעדר אזהרה כי בית המשפט איננו חייב לכבד את הסדר הטיעון; הפרת אמונים מצד סניגורו, או כל כשל אחר בייצוג ועוד (ראו למשל: עניין פלוני 3227/10, בפסקה 4 לפסק דינו של חברי, השופט נ' הנדל).

ודוק: המבחן המהותי, אשר על פיו תוכרע בקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו, הוא כאמור מבחן המניע - האם מדובר ברצון כן ואמיתי מצד הנאשם לחזור בו מהודאת שווא שמסר, ולהוכיח את חפותו, או שמא מדובר במהלך טקטי שנועד לגרוף תועלת משפטית כלשהי. מבחן העיתוי איננו אלא כלי עזר משפטי, לצורך הכרעה במבחן המניע (ראו: עניין עאסלה, בפסקה י') - ואבהיר: מחד גיסא, כאשר נאשם מבקש לחזור בו

מהודאתו בשלב דיוני מוקדם יחסית (ובעיקר עד למתן גזר הדין), הרי שעל פי רוב התועלת הפוטנציאלית שביכולתו להשיג מכך היא נמוכה, אם לא אפסית. מאידך גיסא, כאשר מוגשת הבקשה בשלב מאוחר יחסית, ובמיוחד לאחר שניתן גזר הדין, נדמה כי הבקשה "נגועה" באופן אינהרנטי בחשד כי הוגשה מתוך אכזבה מן העונש, ומתוך רצון לשוב ולטרוף את קלפי ההליך הפלילי, בתקווה כי ביטול ההודאה - ועימה ביטול הכרעת הדין (כקבוע בסעיף 153(ב) לחוק סדר הדין הפלילי) - יביא להקלה מסוימת גם בגזר הדין."

באותו עניין הוסיפה כבוד השופטת ברק ארז את הדברים הבאים:

"ככלל, "דרך המלך" לחזרה מהודאה נוגעת למקרים שבהם מתעורר חשש כי ההודאה המקורית ניתנה שלא באופן חופשי ומרצון, או מבלי שהנאשם הבין את משמעות הודאתו (ראו והשוו: ע"פ 3227/10, בפסקאות 4-5; ע"פ 3165/08 עסאלה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה י(2) (8.9.2008); ע"פ 5864/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקאות 9-11 (7.2.2011) (להלן: ע"פ 5864/10); ע"פ 2094/11 בן עמי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 7 לפסק דינו של השופט א' א' לוי ובפסקה ו' לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין (11.10.2011); יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים: הדין בראי הפסיקה 1382 (מהדורה מעודכנת, 2009); אורן גזל "עמדת התביעה בערעור כנגד דחיית הסדר טיעון" דין ודברים א 507, 529-531 (2004); כן ראו את דבריו של חברי, השופט ס' ג'ובראן, בעניין בשימוב). לצדה של דרך זו, לא נשללה האפשרות של "נתיב נוסף" להכרה בחזרה מהודאה במצבים שבהם לא היה פגם בהודאה המקורית, כאשר הנאשם מביע את רצונו הכן להילחם על חפותו (ראו את פסק דינם של שופטי הרוב בע"פ 3754/91 מדינת ישראל נ' סמחאת, פ"ד מה(5) 799 (1991) (להלן: עניין סמחאת); ע"פ 5622/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 145, 152 (2004)). נתיב זה נחשב לבעייתי יותר, שכן הוא מאפשר חזרה מהודאה שלא נפל בה כל פגם. לפיכך, חזרה כזו מהודאה אפשרית רק בטרם נגזר דינו של הנאשם - וכאשר בית המשפט משתכנע כי רצונו של הנאשם להילחם על חפותו הוא אותנטי ושלא יצמח לנאשם יתרון דיוני כתוצאה מחזרתו מההודאה, קרי כאשר אין

חשש שמדובר בפעולה "תכסיסנית" (ראו: ע"פ 3227/10, [פורסם בנבו] בפסקאות 5-6).

במסגרת ההכרעה בבקשות שונות, התייחסו בתי המשפט לעיתים לניהולו של ההליך המשפטי, להתנהלות המבקש במסגרתו ולרושם שיצר. כך למשל ראה את **רעפ 6512/16 עודד המאירי נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו, 17.11.2016) בו נדחתה הבקשה לאחר שהתנהל הליך הוכחות ארוך והמבקש הותיר רושם של אדם המבין את התהליך לאשורו ולמולו **עפ (ת"א) 71232/02 ציון לוזון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.5.23) בו התקבלה הבקשה לאחר שהמותב השתכנע שהנאשם שלא היה מיוצג, הודה באשמה ברגע של חולשה בעוד שלאורך ההליך הכחיש את המיוחס לו.

בעניין שבפני, נבעה כאמור מעלה הגשת בקשתו של המבקש בשלב זה לאור ההודעה שקיבל בנוגע לפסילת רישונו. דוגמא להתייחסות בתי המשפט לנפקות טענה בדבר קושי שמתגלה בעקבות הודאה בכתב אישום ניתן למצוא במסגרת **מח 11154/08 מוסא בדארנה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.04.09):

"במועדים הרלוונטיים לאישום שימש המבקש כבוחן רכב מוסמך, ולאחר הרשעתו החל בהליכים לקבלת הסמכה כבוחן כללי, בגדרם נדרש להציג תעודת יושר. או אז, גילה לראשונה, כך לטענתו, כי לחובתו הרשעה בפלילים, בגינה לא זו בלבד שלא יוכל להיות מוסמך כבוחן כללי, אלא אף לא יוכל לחדש את תעודת בוחן-הרכב בה הוא מחזיק...."

טענת המבקש לפיה לא היה מודע לעובדה כי לחובתו הרשעה בפלילים, אין בה ממש. מפרוטוקול הדיון בבית-משפט השלום מיום ה' בניסן התשס"ה (14.4.2005) עולה בברור, כי המבקש הודה בעובדות כתב-האישום שהוקרא בפניו, ובית-משפט השלום ציין במפורש כי הוא מרשיעו בעבירה שיוחסה לו בהתבסס על הודייתו...."

דוגמא נוספת ניתן למצוא בפסיקת בית המשפט המחוזי בנצרת במסגרת **בש (נצ') 1828/05 סלאח אסף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.5.05)

"משנגזרה עליו תקופת מאסר בפועל קיבל עליו את הדין ורק לאחר שסיים לרצותה והתברר לו כי להרשעתו השלכה גם על מעמדו בארץ, עתר בבקשה זו. מכאן, כי המבקש הבין לכאורה כי בא כוחו הודה בשמו בעובדות המהוות עבירה, ולו עמד על טענת החפות היה מבקש לערער על פסק הדין מייד לאחר שנגזר עליו עונשו. בנסיבות כאלה, האיחור בהגשת הערעור הוא איחור ממשי המעמיד בספק את רצינות טענותיו של המבקש. "

מכל האמור לעיל, עולה להבנתי כי ככלל, לא בנקל ישעה בית המשפט לבקשת נאשם שהורשע לחזור מהודאתו, כשעל המבקש הנטל להראות שההודאה התקבלה מבלי שהנאשם הבין את משמעותה, מבלי להבין את משמעות הסדר הטיעון או בדרכים פסולות. הנטל כבד עוד יותר מקום בו מוגשת הבקשה לאחר מתן גזר הדין ובחינתה נערכת ללא קשר לשאלת הנזק האפשרי שנגרם לנאשם כתוצאה מההודאה.

במקרה שבפני, התקיים כאמור בפני בית המשפט דיון קצר שעל פניו קדם לו שיח קצר בין נציגת המאשימה לבין המבקש. המבקש מסר שסבר שמשמעות ההסדר אליו הגיע הנו תיקון כתב האישום ("הורדת הנקודות" כלשונו) בעוד שבחומרי המאשימה אין התייחסות ו/או תרשומת פנימית לגבי הגעה להסדר ומניעה. עיון בפרוטוקול הדיון מלמד כי הנאשם הודה בכתב האישום שהוגש נגדו כלשונו, ב"כ המאשימה ציינה כשיקול שבבסיס ההסדר את לקיחת האחריות

ע"י הנאשם והאחרון הפנה לנסיבותיו האישיות. הבקשה הוגשה כשנתיים ושלושה חודשים לאחר שנגזר דינו של המבקש ונבעה מפסילת רישיון נהיגתו של המבקש, להבנתו בשל העבירה בה הורשע בתיק זה. יצוין כי גם בעת הזו, מחזיק המבקש בטענות כנגד הרשעתו.

/

דומני כי בנסיבות המקרה שבפני, לא עלה בידי המבקש לעמוד בנטל הנדרש ממנו לצורך קבלת החזרה מהודאתו. בקשתו הוגשה כאמור למעלה משנתיים לאחר מתן גזר הדין כשהמניע המרכזי, אם לא היחיד שלה, הנו העונש שנגזר בשעתו על המבקש במסגרת הסדר הטיעון. אין לפסול כי המבקש טעה בהבנת ההסדר אליו הגיע, אך אין משמעות הדבר שלא הבין את משמעות הודאתו וההסדר אליו הגיע וכי לדבריו בבית המשפט יש משמעות והם מחייבים את אומרם. המבקש לא הותיר רושם של מי שבקיא ברזי עולם המשפט, אך גם לא של אדם שאין ביכולתו להבין את הנאמר לו ואת משמעות דבריו, בעיקר מקום בו הואשם בעבירה עליה ביקש להישפט. בנקודה זו, יתכן שגם עברו של הנאשם בעת מתן גזר הדין עומד לרעתו כמי שאפשר שהליכי עולם התעבורה, לא היו זרים לו לחלוטין.

לעניין זה עומדים לרעת המבקש דבריו בדיון שנערך לפני לפיהם מסרה לו התובעת שנכחה באולם כי תערוך עימו הסדר לפיו "לא יהיו לך נקודות ותקבל קנס". ההסדר שהוטל על הנאשם כלל עונש פסילה מותנית אליו לא התייחס המבקש בדבריו. יתכן שהדבר מעיד על קושי בהבנת ב"כ המאשימה אך אינו פוטר את המבקש מעמידה על פרטי ההסדר אליו הגיע ובמסגרתו הודה בעבירה שיוחסה לו מול המותב שישב בדיון ושהטיל בפניו עונש עליו לא ערער.

כאמור מעלה, בעניין שניידר, כמו גם בפסקי דין נוספים, צוינה היעדר אזהרה כי בית המשפט איננו חייב לכבד את הסדר הטיעון כנסיבה חריגה במיוחד היכולה לשמש לצורך קבלת טענה לחזרה מהודיה. בעניין שבפני וכפי שמופיע מעלה לא צוינה במסגרת הפרוטוקול האזהרה הנ"ל. עם זאת, אין לדבר זה משמעות להבנתי במקרה זה. ראשית, משום שלא עלתה מצד המבקש טענה בעניין זה ושנית מכיוון שדומה מעיון בפרוטוקול הדיון שנערך כי אי ציון האזהרה לא השפיע על הודאת הנאשם שאינו מעלה טענות כלפי המותב שישב בדיון.

נקודה נוספת שעלתה בדברי ב"כ המבקש עליה יש לתת את הדעת, נוגעת לטענתו שהיה בידי המשיבה לבחון עם באת כוח התביעה בדיון שנערך בעניינו של המבקש את תוכן הדין והדברים שנערך בינה לבין המבקש, דבר שלא נערך. על פניו, יש ממש בטענה זו, אך דומני שהדרישה לבחינת עמדת ב"כ המאשימה הרלוונטית נתמלאה על ידי עיון ב"כ המשיבה בדיון שבפני, בשחזור התיק שעמד בפני ב"כ המאשימה בדיון בו הוכרע דינו של המבקש. כאמור צוין כי העיון בשחזור העלה שלא קיימת בתיק התייחסות ו/או תרשומת פנימית לגבי הגעה להסדר.

לעניין זה, נוטה אני להסכים עם ב"כ המאשימה בדיון שבפני כי אין זה מציאותי לדרוש מתובע בתחום התעבורה לזכור דיון, אחד מני רבים, שנערך לפני למעלה משנתיים. לצורך כך, ניתן, בשינויים המחויבים, להחיל אף על התובעים בתחום התעבורה את "כלל הקפאת הזכירה שבעבר" המקובל לגבי נציגי משטרה ומאפשר להם להסתמך ככלל בעדותם בבית המשפט על מסמכים שערכו קרוב לביצוע האירועים נשוא הדיונים. לאור ריבוי ההליכים בהם מעורבים נציגי התביעה בתחום התעבורה, יש היגיון רב בכך שלא יעלה בידם לזכור, מעבר לרשום עלי כתב, חלק ניכר מן ההליכים בהם היו מעורבים, וודאי בהינתן מנעד העבירות הצר הנדון בחלק הארי של תיקי התעבורה הרבים.

טענה נוספת שהעלה ב"כ המבקש, נוגעת לעניין הכשל בייצוג, ולפיה דווקא מאחר והמבקש לא היה מיוצג, היה על ב"כ המשיבה לספק לו הסבר טוב יותר.

לעניין סוגיית "הכשל בייצוג" ראוי להפנות לפסק דינו של בית המשפט העליון בעניין **מח 6520/08 עלאא סגיר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.11.08) לפיו:

"טענות המופנות כנגד הייעוץ המשפטי שניתן לנאשם, לרבות טענות בדבר לחץ פסול שהופעל עליו להסכים להסדר טיעון, עשויות במקרים המתאימים להצדיק להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו. כך הוא, בין היתר, מקום בו בבסיס הייעוץ המשפטי שניתן עמדו מניעים זרים. אולם, העובדה כי הסנגור המליץ לנאשם להודות בביצוע העבירה, תוך שהוא מעמידו על הסיכוי כי אם לא יעשה כן יהא צפוי לעונש חמור יותר, אין בה כשלעצמה כדי לשלול את רצונו החופשי של המבקש (שם). בענייננו, לא עלה בידי המבקש להניח תשתית עובדתית לתמוך בטענתו כי בא כוחו דאז הפעיל עליו לחץ אשר הביאו להסכים להסדר הטיעון".

במסגרת **בש (נצ') 1828/05 סלאח אסף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.5.05) צוין בעניין כי:

"טענות בדבר כשל ביצוג יצדיקו הענות לבקשה באם ישוכנע בית המשפט כי סנגורו של המבקש פעל ממניעים זרים ותוך הפרת אמונים כלפיו..".

אף אם אראה את ב"כ המאשימה כמחויבת בחובת זהירות גבוהה כלפי המבקש כנאשם לא מיוצג, הרי שדומה כי כנגזרת מהאמור בפסקי הדין שצוטטו מעלה, הוכחת אי העמידה בחובה זו מוטלת על כתפי המבקש. לעניין זה יכול היה המבקש לבקש להעיד את ב"כ המאשימה, אם כי כאמור מעלה לגבי "כלל הקפאת הזכירה בעבר", ספק רב אם היה הדבר מקדם את גילוי מלוא העובדות הרלוונטיות בענייננו. יתרה מכך, ככל שגבוה הרף המוטל על הטוען לכשל בייצוג במקרה של בא כוח שייצג אותו, כך אמור להבנת הרף המוטל על טענות כנגד ב"כ המאשימה להיות גבוה אף יותר. לעניין זה, ניתן גם לחזור על דברי המבקש לפיהם: "אני לא יורד לעומק המשמעות היחידה שהבנתי שלא יהיה לי ניקוד" ואף בדיון שבפני, לא הבין את דברי ב"כ המשיבה בדיון.

דומני שאת העובדה שהנאשם פעל בדיון שבפני כשהוא מיוצג נאמנה, בעוד שבדיון המקורי שנערך בעניינו ניהל את הגנתו בעצמו, ניתן להקביל לאמור **מח 6153/16 אבן לבנה בע"מ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.11.2016), בו נדון ענינו של מי שרכש השכלה משפטית בזמן שחלף ממועד הרשעתו ועד להגשת בקשתו לחזור מהודיתו

"אשר לבקשה לאפשר למבקש 2 לחזור בו מהודאתו, זו נומקה בטענה כי הוא נעדר היה הידע המשפטי הנדרש לשם הערכת סיכויי המשפט, ולכן הסכים להסדר הטיעון, שכיום הוא מבין כי לא שיקף נכונה את האינטרסים שלו ושל המבקשת 1. מסופקני מאוד אם הסבר זה עולה כדי דרישת סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי, המקנה סמכות לבית המשפט להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו בהינתן "נימוקים מיוחדים שיירשמו". ברי, כי נסיבות כגון דא - בהן רוכש הנידון השכלה משפטית בפרק הזמן שלאחר הרשעתו - רחוקות מרחק רב מאותם מקרים חריגים בהם נפל פגם ברצונו החופשי של הנאשם או נעשה שימוש באמצעים פסולים לשם השגת ההודאה."

לאור כל האמור לעיל, החלטתי שלא לקבל את הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בעניינו של המבקש ולא להתיר את חזרתו המבוקשת מהודאתו בדיון שנערך ביום 22.3.21.

זכות ערר כדין.

ניתנה היום, י"ג אב תשפ"ג, 31 יולי 2023, בהעדר הצדדים.